

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Moniky Javorové a soudců JUDr. Miroslavy Honusové a JUDr. Petra Hluštíka, Ph.D., ve věci

žalobce: **V. R.**
státní příslušnost Ukrajina
zastoupený advokátem Mgr. Ing. Tomášem Oborným
sídlem Vrázova 1324/40, 703 00 Ostrava

proti

žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem nám. Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha

o přezkoumání rozhodnutí žalované ze dne 4. 2. 2020, č. j. MV-7926-4/SO-2020 ve věci
povolení k přechodnému pobytu

takto:

Shodu s prvopisem potvrzuje

- I. Rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 4. 2. 2020, č. j. MV-7926-4/SO-2020 se **zrušuje** a věc se **vrací** žalované k dalšímu řízení.
- II. Žalovaná je **povinna** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 10 800 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobce Mgr. Ing. Tomáše Oborného, sídlem Vrázova 1324/40, 703 00 Ostrava.

Odůvodnění:

1. Žalobou doručenou krajskému soudu dne 24. 2. 2020 se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalované, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 21. 10. 2019, č. j. OAM-22163-31/PP-2018, jímž byla výrokem I. podle § 87e odst. 1 písm. f) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, v platném znění (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) zamítnuta žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie na území ČR, neboť je důvodné nebezpečí, že by žalobce mohl závažným způsobem narušit veřejný pořádek a výrokem II. mu byla stanovena lhůta k vycestování z území České republiky 35 dnů od právní moci rozhodnutí.
2. Žalobce v žalobě vymezil následující žalobní body:
 - 1) Žalovaná zamítla odvolání žalobce z důvodu vydání trestního příkazu a shledání narušení veřejného pořádku, přičemž žalobce byl odsouzen pouze za to, že seděl ve vozidle, které řídila jiná osoba pod vlivem alkoholu. Jednání popsané v trestním příkazu je navíc nepřesné, když není pravdou, že by žalobce předal řízení vozidla řidiči.
 - 2) Žalovaná se nezabývala závažností daného skutku a neuplynutí zkušební doby nemůže automaticky znamenat, že ze strany žalobce přetrvává nadále závažné narušení veřejného pořádku. Trestní příkaz nabyl právní moci dne 17. 7. 2019 a zkušební doba v délce 15 měsíců uplyne dne 17. 10. 2020, přičemž do dne podání žaloby žalobce žádným způsobem nenarušil veřejný pořádek a nespáchal přestupek ani trestný čin. Žalobce mimo jiné odkázal na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 26. 7. 2011, č. j. 3 As 4/2010-151.
 - 3) Rozhodnutí je v rozporu také s ust. § 174a zákona o pobytu cizinců a Směrnicí Evropského parlamentu a Rady 2004/38/ES ze dne 29. dubna 2004 o právu občanů Unie a jejich rodinných příslušníků svobodně se pohybovat a pobývat na území členských států (dále jen „Směrnice“).
3. Žalovaná ve vyjádření uvedla, že žalobce spáchal trestný čin, za který byl odsouzen k trestu odnětí svobody v trvání 4 měsíců, kdy výkon trestu mu byl podmíněně odložen se stanovením zkušební doby 1 roku a 3 měsíců do 17. 10. 2020. Ze strany žalobce došlo k porušení právních norem, a tedy k závažnému narušení veřejného pořádku a žalovaná byla vázána vydaným trestním příkazem. V otázce posouzení intenzity porušení veřejného

pořádku žalovaná odkázala na usnesení NSS ze dne 26. 7. 2011, č. j. 3 As 4/2010-151. V případě žalobce se jednalo o narušení veřejného pořádku s vysokou mírou škodlivosti jednání, jelikož úmyslně umožnil jinému vykonávat ve stavu vylučujícím způsobilost činnost, při které by mohl ohrozit život a zdraví lidí nebo způsobit značnou škodu na majetku, přičemž do uplynutí zkušební doby je žalobce potencionálním narušitelem veřejného pořádku. V rámci posouzení přiměřenosti dopadů má žalovaná za to, že trestná činnost žalobce převážila nad skutečností, že má na území ČR nejbližší příbuzné. Žalobce se trestné činnosti dopustil již v době, kdy byl ženatý s občankou České republiky a musel si být vědom případných následků. Žalovaná navrhlá zamítnutí žaloby.

4. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 zák. č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění – dále jen „s. ř. s.“) a byl vázán žalobním tvrzením.
5. Z obsahu správních spisů soud zjistil, že žalobce podal dne 19. 12. 2018 žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie podle § 87b zákona o pobytu cizinců. K žádosti přiložil oddací list ze dne 12. 12. 2018 potvrzující uzavření manželství s T. R. (rozenou N.), dále nájemní smlouvu, kopii cestovního pasu a smlouvu o základním zdravotním pojištění cizinců uzavřenou s VZP. Dne 15. 2. 2019 byla na žádost správního orgánu I. stupně provedena pobytová kontrola Policií ČR na adrese S. P. X, S. P., přičemž bylo potvrzeno, že se žalobce na této adrese zdržuje společně s manželkou a jejími dvěma dětmi. Usnesením správního orgánu I. stupně ze dne 21. 6. 2019 bylo správní řízení přerušeno do doby pravomocného rozhodnutí v trestním řízení žalobce. Následně obdržel správní orgán I. stupně trestní příkaz vydaný Okresním soudem v Bruntále dne 25. 6. 2019, kterým byl žalobce uznán vinným z přečinu ohrožení pod vlivem návykové látky podle § 274 odst. 1 zákona č. 40/2009 Sb., trestního zákoníku, v platném znění (dále jen „trestní zákoník“) ve formě pomoci podle § 24 odst. 1 písm. c) trestního zákoníku. Skutek spočíval v tom, že žalobce dne 7. 1. 2019 předal řízení osobního automobilu L. P., a to přesto, že si musel být vědom, že pan P. před jízdou požil nejméně 5 desetistupňových piv a je tak pod vlivem alkoholu. Žalobce byl odsouzen k trestu odnětí svobody v trvání čtyř měsíců, přičemž výkon trestu mu byl podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání jednoho roku a tří měsíců. V opisu z evidence rejstříku trestů žalobce ze dne 30. 8. 2019 bylo toto odsouzení zaznamenáno, přičemž trestní příkaz nabyl právní moci dne 17. 7. 2019. Dne 30. 8. 2019 byl žalobce vyzván k seznámení s podklady pro rozhodnutí a dne 18. 9. 2019 se k seznámení dostavil ke správnímu orgánu I. stupně. Následně bylo dne 21. 10. 2019 vydáno rozhodnutí správního orgánu I. stupně, kterým byla jeho žádost o povolení k přechodnému pobytu na území ČR zamítnuta pro důvodné nebezpečí narušení veřejného pořádku. Proti prvostupňovému rozhodnutí podal žalobce dne 11. 12. 2019 odvolání, které bylo doplněno dne 25. 12. 2019 zmocněným zástupcem žalobce Mgr. Ing. Tomášem Oborným. Odvolání žalobce bylo zamítnuto napadeným rozhodnutím.
6. Podle § 87e odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců, ministerstvo žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu zamítne, jestliže je důvodné nebezpečí, že by žadatel mohl ohrozit bezpečnost státu nebo závažným způsobem narušit veřejný pořádek.
7. Podle § 87e odst. 4 zákona o pobytu cizinců, ministerstvo v rozhodnutí o zamítnutí žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu stanoví lhůtu k vycestování z území a udělí žadateli výjezdní příkaz; žadatel je povinen ve stanovené lhůtě z území vycestovat.

8. V prvním žalobním bodě žalobce namítl, že trestní příkaz je nepřesný v popisu jednání. K tomuto krajský soud uvádí, že správní orgány byly podle § 57 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „s. ř.“) vázány předběžnou otázkou o tom, že byl spáchán trestný čin, a proto byly povinny respektovat pravomocný trestní příkaz. Pokud žalobce nesouhlasil se zněním trestního příkazu, měl možnost si proti němu podat opravný prostředek v podobě odporu. První žalobní námitka proto není důvodná.
9. Pokud jde o druhou žalobní námitku, tato již byla shledána důvodnou, a to z následujících důvodů. Krajský soud se neztotožnil se závěrem správních orgánů obou stupňů, že u žalobce existuje důvodné nebezpečí ohrožení bezpečnosti státu či narušení veřejného pořádku závažným způsobem. Podle rozsudku rozšířeného senátu ze dne 26. 7. 2011, č. j. 3 As 4/2010-151, č. 2420/2011 Sb. NSS., je třeba pojem „závažné narušení veřejného pořádku“ posuzovat s ohledem na účel ustanovení, ve kterém je tento pojem užit. Ustanovení § 87e odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců transponuje čl. 27 odst. 2 směrnice, podle kterého musí být opatření založena na skutečném, aktuálním a dostatečně závažném ohrožení některého ze základních zájmů společnosti. Současně odsouzení pro trestný čin nemůže samo o sobě odůvodnit přijetí opatření k ochraně veřejného pořádku nebo bezpečnosti.
10. Ze strany správních orgánů nebyla dostatečně komplexně posouzena konkrétní situace žalobce, a proto jejich odůvodnění není dostatečné. Správní orgány musí vzít v úvahu kromě existence pravomocného odsouzení další okolnosti případu jako například stadium spáchání trestného činu, uložený trest, míru zapojení do trestní činnosti, rozsah způsobené škody, četnost trestných činů, tendenci k opakování trestné činnosti či předchozí odsouzení. Je třeba hodnotit, zda zamítnutí žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu je v souladu se zásadou přiměřenosti, a to zejména ke skutečnosti, jako je délka pobytu žalobce na daném území, věk, zdravotní stav, rodinné a ekonomické poměry, společenská a kulturní integrace v hostitelském členském státě, intenzita vazeb na zemi původu a jiné (k tomuto srov. rozsudek NSS ze dne 5. 2. 2021, č. j. 5 Azs 203/2020-36).
11. Žalovaná v napadeném rozhodnutí vůbec nehodnotila, proč konkrétní okolnosti spáchání trestného činu naznačují, že chování žalobce představuje ohrožení veřejného pořádku či skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého základního zájmu společnosti. Rozhodnutí správních orgánů obou stupňů jsou založena pouze na skutečnosti, že žalobce byl pravomocně odsouzen za přečin ohrožení pod vlivem návykové látky a v době rozhodování prozatím neuplynula stanovená zkušební doba. Jak správní orgán I. stupně na str. 3 rozhodnutí, tak žalovaná na str. 6 napadeného rozhodnutí toliko v obecné rovině konstatují, že se žalobce dopustil protiprávního jednání, kterým došlo k ohrožení zájmů společnosti a až do uplynutí zkušební doby je hrozba narušení veřejného pořádku považována za aktuální. Takovýto závěr shledal krajský soud nepřezkoumatelným. V daném případě zcela absentuje zhodnocení předchozího čistého trestního rejstříku žalobce, tedy vedení řádného života, a také typové závažnosti daného trestného činu, který žalobce spáchal v postavení pomocníka, a dalších důležitých okolností. Sama skutečnost, že žalobci v době rozhodování ještě neuplynula zkušební doba, nemůže být ukazatelem aktuální hrozby narušení veřejného pořádku, přičemž jiný důvod správní orgány neuvedly.
12. Třetím žalobním bodem se krajský soud nezabýval, neboť s ohledem na nutnost opětovného vyhodnocení otázky rozporu s veřejným pořádkem jej shledal za předčasný.

13. Soud uzavírá, že z důvodů shora uvedených posoudil napadené rozhodnutí žalované jako nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů rozhodnutí. K nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí soud přihlíží i bez návrhu (srov. rozsudek NSS ze dne 9. 6. 2004, č. j. 5 A 157/2002, č. 359/2004 Sb.). Soud proto zrušil napadené rozhodnutí pro vady řízení spočívající v jeho nepřezkoumatelnosti (ust. § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.). Současně věc vrátil žalované k dalšímu řízení (ust. § 78 odst. 4 s. ř. s.). V dalším řízení je žalovaná vázána názorem soudu vysloveným v tomto rozsudku (ust. § 78 odst. 5 s. ř. s.), a proto opětovně zhodnotí veškerá kritéria daného případu přezkoumatelným způsobem, nikoliv pouze z pohledu prosté skutečnosti spáchání přečinu podle ust. § 274 trestního zákoníku.
14. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto v souladu s ust. § 60 odst. 1 s. ř. s., když procesně úspěšnému žalobci vzniklo právo na náhradu nákladů řízení, které sestávají ze zaplacených soudních poplatků ve výši 3 000 Kč za podanou žalobu a 1000 Kč za úspěšný návrh na přiznání odkladného účinku žalobě, a dále z nákladů za právní zastoupení, a to za dva úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení a podání žaloby) po 3 100 Kč a 2 x režijní paušál po 300 Kč (§ 7, § 9 odst. 4 písm. d), a § 13 odst. 4 vyhl. č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, v platném znění). Náklady řízení celkem pak představuje částka 10 800 Kč.
15. Soud proto uložil žalované zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení tuto částku, a to podle ust. § 64 s. ř. s., ve spojení s § 149 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „o. s. ř.“), k rukám advokáta, který žalobce v řízení zastupoval. Vzhledem k odlišné úpravě s. ř. s. a o. s. ř. týkající se nabytí právní moci rozhodnutí (srov. § 54 odst. 5 s. ř. s., § 159, § 160 odst. 1 o. s. ř.), uložil soud žalované povinnost zaplatit náhradu nákladů řízení ve lhůtě 30 dnů od právní moci rozsudku.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **je možno** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozsudku k Nejvyššímu správnímu soudu.

Nesplní-li povinná, co jí ukládá vykonatelné soudní rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na výkon rozhodnutí.

Ostrava 13. července 2021

JUDr. Monika Javorová
předsedkyně senátu